

Mag ik nog wat wind van achteren?

(dialog van de eenzame fietser)

JACE VAN DE VEN

Wanneer het precies begint? Dat heeft veel met conditie te maken, of met het hebben van je dag, of met de wind die weer eens tegen zit. Het kan zijn na veertig, zestig of soms pas na meer dan honderd kilometer.

'Wat is hier nou zo leuk aan?'

Met die gedachte begint het gezeur. Je voelt je benen die je de hele dag nog niet gevoeld hebt, de kleine teen van je linkervoet seint tintelend dat ie slaapt, je hoofd wordt te zwaar om het niet te laten hangen en je kijkt onder je arm door of je achterwiel niet aanloopt. Zo heavy kan dit verzet niet zijn.

Normale mensen stappen op zo'n moment af, ze erkennen dat ze moe zijn. Zoniet de eenzame fietser. Hij neemt een slok uit zijn bidon, zoekt naar een appeltje in zijn shirtzakken en bedenkt hoe ver het nog is.

'Nog veertig, waarom ga je niet even rusten?'

'Waarom? Ik kan onder het fietsen mijn linkerschoen een beetje losmaken om die kleine teen wat bloed te geven.'

'Waarom ga je niet wat kleiner rijden?'

'Zo'n slapende teen, dat krijg ik wel vaker als ik lang op de fiets zit. Zouden die fietsschoenen te smal zijn?'

'Rust nou toch even, je snelheid is te laag.'

'Te laag? Moet je dan honderden kilometers lang racen?'

'Met dit verzet moet je meer dan dertig draaien om negentig pedaalslagen per minuut te maken. Dat vind jij toch zo'n ideaal aantal?'

Omdat tegen feitenkenners niet valt te redeneren, gaat de eenzame fietser even recht op de

trappers. Maar hij valt bijna onmiddellijk weer in het zadel. De snee is eraf. Dus schakelt hij terug tot 42-18, zoekt een appeltje in zijn shirtzak en laat zelfs een snorfiets als gangmaker passeren. Op zijn tellertje ziet hij dat zijn gemiddelde nog maar 26,2 is. Als die wind zo aanhoudt zal dat nog wel verder zakken. Lange afstanden..., leuk!

'Nou wordt ie helemaal mooi!'

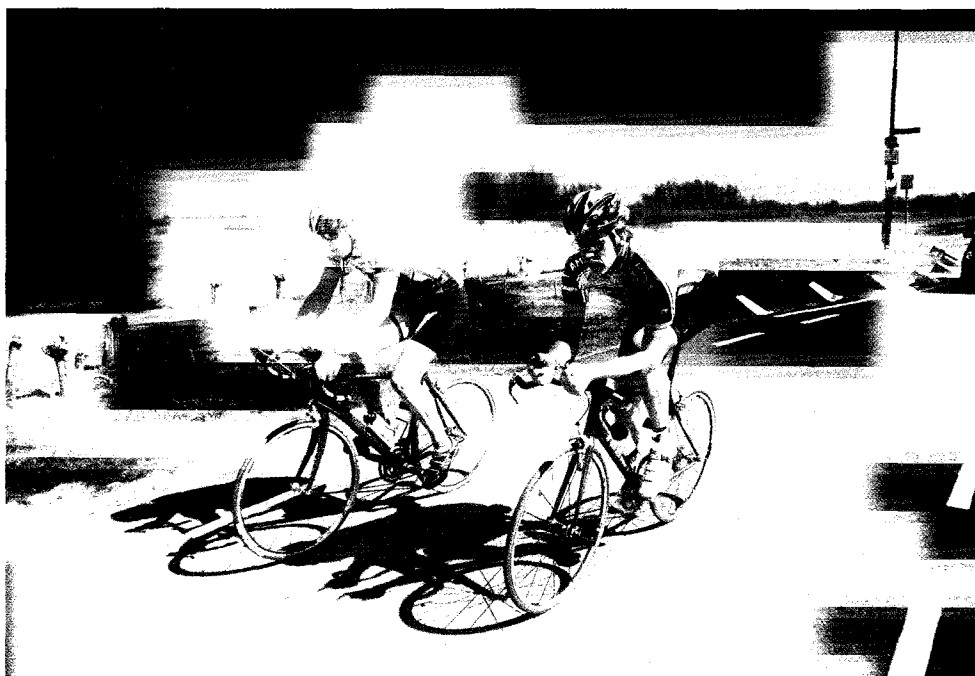
'Ja, dat is de derde keer dat die ANWB-kliek op zijn borden zet dat het nog veertig kilometer is.'

'De eerste keer was minstens drie kilometer terug. Rara, hoe kan dat?'

'En zijn al die bochten nou echt nodig? Het lijkt hier wel het Meandertal.'

Bij ieder viaduct langs de weg waar hij parallel aan rijdt, moet de eenzame fietser eerst tweehonderd meter naar links,

Trimfietzers op de Merwedijk bij Woudrichem, 2010. Foto's: Piet den Blanken.

weg oversteken, en weer tweehonderd meter naar rechts. Hemelsbreed is hij dan tien meter verder en mag weer recht door, terwijl die auto-stinkdieren rechts van hem niets, maar dan ook niets in de weg wordt gelegd.

'Vroeger stonden hier toch bomen? Moesten die weg van de auto-aanbidders? Moest de wind vrij spel krijgen om dat fiet-sersvolk eens flink te sarren? En ze hadden toch gezegd dat ie uit het westen zou waaien? Hoe kan ik hem nú dan tegen hebben? Van je hela, hola, hou zó de moed er maar eens in.'

'Blik op oneindig! Pedalaalagen tellen, een, twee, drie, vier. Probeer een nieuw ritme te vinden.'

'Ik kan me niet herinneren dat ik op de fiets ooit wind mee heb gehad! Bij onze fietsclub was er een lid die "wind-tegen" zo beu was, dat ie bij de eerste rit van dit seizoen zei: 'En nou rij ik alleen nog maar met "wind-mee".'

'Hoe krijgt ie dat voor elkaar?'

'Weet ik niet, hij is nog niet terug'.

*Trimfietser
pauzeert in
Baarle Nassau,
1997.*

Hé, de ANWB is wakker geworden. Leve de Autovererende Notoire Wegenaanleggers Bende. Alleluja! Nou hoef ik opeens nog maar 35 kilometer van hen. En de weg draait naar links, weg van de drukte en

vóór de wind. Dat is een slokje uit de bidon waard. Hahaha, hierin zit Vandevens geheime super-rrr-drankje: ge-he-he-meente-pilssss!!! Kijk, het werkt meteen: 'Will you please stand by for een tandje bij!'

Er zijn figuren die vermoeden dat je afstanden van een dag lang fietst om eens lekker na te kunnen denken. Nou,

het is mij nog nooit overkomen, meestal was de inspanning zo groot dat het hart alleen nog tijd had om voor de spieren te pompen. In de geest was er niet meer dan vluchtigheid, gedachtenflarden die men zich achteraf nauwelijks of niet meer herinnert: de lucht uit je banden neemt bezit van je schedelholte. Alles verwaait in de wind.

'Meneer Kundera, fietsen maakt de lichtheid van het bestaan dragelijk. Herschreiben Sie Ihr Buch, Die Untraegliche Leichtigkeit des Seins!'

'Herschreiben, was ist dass?'

'Macht nicht aus. Haben Sie gesehen hoe schnell ich jetzt über das wegdek snel?'

'Ja, klagen tun sie nicht mehr?'

'Da ist keine Reden für, Herr Kundera, kar kaine; weil ich gerekoepiered bien. Föllig! Wissen Sie was, ich toewe er nog een Zähntjen bei.'

'Sie gehen sjon schneller als vierzig!'

'Das ist nog nieks, Herr Kunderda, aus die Seite, ja!'

Even plotseling als het weg was, is het daar weer. Die gre-tigheid waar kracht vanaf straalt. Haha, je zult zien, vóór dat bruggetje daar, heb ik die tractor ingehaald. Yeah! En nou stil blijven zitten, malen. Ter nagedachtenis aan Bert Oosterbosch. Met dank aan Jan van Houwelingen. Ter ere van Fedor den Hertog. Wauw, wat draait ie lekker! En vasthouden! Niet forceren, blijven rouleren. Mag ik nog wat wind van achteren?

Kilometer na kilometer verbrijzelt onder mijn wielen. Of het niks kost. Ik verzwak geen moment, blijf soepel draaien, weet dat ik deze snelheid vol zal houden tot het terras dat mij over enkele kilometers wacht.

'Waarom voor dat laatste eindje niet even alles uit de kast?'

'Nog een tandje erbij?'

'Jazeker, dit is niet zomaar een fietstochtje.'

'Heuh?'

'Kijk, de volgwagens passeren je al. Die moeten op tijd aan de meet zijn. Hoor je die helikopter van de VRT daar boven je? Je gaat het na zo'n lange ontsnapping toch niet meer afgeven?'

Ik schakel nog een tandje bij, ga plat in de stuurbeugels liggen. Bepaal mijn weg zo economisch mogelijk om geen meter meer teveel te rijden. En hoe het mogelijk is, weet ik niet, maar daar vlak voor me zit wijlen Theo Koomen op de verslaggeversmotor.

Ik hoor zijn opgewonden stem: 'Jaaaaaah! HIJ IS HET! HIJ IS HET! Daar komt ie met die machtige pedaalslagen van hem! Hahaa! Eén twee, één twee, als een streep trekt hij die laatste kilometers naar de finish. Haha! Hij knikt naar de toeschouwers. Wat voelt die vaderlandse tempobeul zich zeker van zijn zaak. En terecht! Nergens ook maar een glimp van een andere renner te zien. Hahaa! Die heeft de concurrentie naar huis gereden vandaag! Au, au, dat zal zeer doen! Niet te geloven! Dat gaat de andere kopmannen minuten kosten, wat zeg ik, kwartieren, hahaa! Van de Ven heeft ze vandaag gekwartierd, gevierendeeld!!!!'

Even later sta ik op het terras tussen argeloze gasten die ik, meegesleurd door mijn roes, toeknik als ware ik een beroemdheid. Ze kijken me aan als geïnteresseerde vaarzen. Om me een houding te geven loop ik door naar het toilet. De inbeelding gloeit nog een beetje na onder het moeizaam

plassen: een denkbeeldige dokter in witte jas vangt een staaltje van mijn straaltje op in een retort en wandelt ermee naar het laboratorium boven de wasbakken. Via de spiegel knikt hij me geruststellend toe. 'Puur! Geen cortisonen of anabolen.'

'Yeah!,' scandeer ik tegen de doorspoelknop en druk hem lang en diep in. Het water cirkelt in de toiletpot en verdwijnt slurpend. Zo zal ik dadelijk de vele pilsjes van mijn fans achterover kieperen en na elk pilsje een stevige boer laten. Om dat zo levensecht mogelijk te laten lijken, vraag ik de kastelein om mij om het kwartier een glas bier te brengen zonder dat ik erom vraag. Als hij zich omdraait en ik me er stiekem van verzekerd heb dat niemand op me let, steek ik het glas de lucht in en knik naar een dankbare fan.

Meestal is het na twee pilsjes over.

Frankfurter op de dijk bij Standaardbuiten, 1984